

Verkondiging

Natuurlijk moet Lucas het even over de wereldgeschiedenis hebben. Ook wij komen daar niet los van. De actualiteit dringt zich met graagte en onontkoombaar aan ons op. Of we het nu willen of niet, we moeten het toch even over booster prikken en omicron varianten hebben, al was het alleen maar omdat wij in de wachtrij van de visboer stonden. Maar Lucas doet dat ook met graagte en met oog voor detail. Welbewust zoekt hij de koppeling van de actualiteit met zijn verhaal. Zijn verhaal staat niet los van alles wat er gebeurt. Sterker nog: zijn verhaal heeft iets te zeggen, precies over de werkelijkheid waarin wij leven. Van alle evangelisten is Lucas misschien nog wel het meest een politiek dier. Hij spelt de krant. Het was in de dagen van Augustus dat er een bevel uitging om zijn gehele volk te laten inschrijven. U weet wel, toen Quirinius stadhouder over Syrië was. En het gehele volk ging op reis om zich te laten inschrijven, ieder naar zijn eigen stad.

Wie nu naarstig op zoek gaat naar enig historisch bewijs voor een dergelijke volkstelling, komt bedrogen uit. Mogelijk heeft Lucas zelf in zijn jeugd in Syrië iets dergelijks meegemaakt. Het zal veel indruk op hem gemaakt hebben. Het was een wereldschokkende gebeurtenis. Er moest veel geregeld en gedaan worden. Mensen moesten geteld worden. Gemonitord. Grote voorlichtingscampagnes gingen van start. Mogelijk dachten mensen dat hun wereld nooit meer dezelfde zou worden als voorheen. Vandaar wellicht die bijzondere belangstelling voor stadhouder Quirinius. Toch zijn de dagen van Augustus in de mist van de tijd verdwenen. Zijn naam valt hier in dit evangelie voor het eerst én voor het

laatst. Als Lucas deze gebeurtenis niet in zijn annalen had verwerkt, hadden wij er nooit van geweten. En zo zullen ook onze dagen verglijden. Wat ons vandaag beheerst, beangstigt, boos of wanhopig maakt. Niet altijd, maar vandaag kan ik me voorstellen dat dit ons vandaag een beetje zou kunnen helpen: dat die dagen verdwijnen en vervagen. Zij gaan voorbij. Zo vaak hebben wij gedacht dat de wereld op het kruispunt van zijn bestaan was aangeland. Zo vaak bleek dat nooit het geval. Ooit klinken onze dagen van corona als de dagen van Augustus, toen Quirinius stadhouder over Syrië was.

Toch is het de vraag of dat ons echt een troost kan zijn. Want ook onze dagen zullen weer door andere worden opgevolgd. Dagen die ook weer genoeg hebben aan hun eigen zorgen, zoals een bijbelschrijver het in een ander bijbelboek zal zeggen. Een schrijver die maar niet over de teleurstelling heen weet te komen dat zijn dagen ook weer door andere zullen worden opgevolgd die ook weer geen einde maken aan het onrecht, de hemeltergende onverschilligheid en de domheid van mensen. Eigenlijk zou je willen dat die oneindige cirkelgang van altijd weer hetzelfde eens voorgoed en altijd doorbroken zou worden.

Niet dat Lucas dat niet weet. Misschien weet hij dat nu juist bij uitstek wel. Precies daarom vertelt hij dit kleine kerstverhaal. Temidden van alle grote mensen en overweldigende gebeurtenissen. Het is dit verhaal dat telt. Het is dit verhaal dat het licht laat doorbreken in onze duisternis. Voor eens en voor altijd. Tot in de eeuwen der eeuwen.

Precies daarom wil hij niet al teveel woorden vuil maken aan de dagen van Augustus. De dagen van zus. De dagen van zo. De dagen van corona en wat

ons vervolgens weer angst zal aanjagen. Dat zijn zo de dagen, beaamt Lucas. En natuurlijk, die beheersen ons. Die maken ons bang en boos en wat al niet. Maar waar je werkelijk naar moet kijken, is wat er geschiedt. Dat is op het eerste gezicht niet eens zo bijzonder. Een man en een vrouw, in gehoorzaamheid aan de actualiteit van hun dagen, vanwege de inschrijving van Augustus, op weg naar hun vaderstad. Ze zouden vandaag zomaar en getrouw in de rij voor de booster prik staan. Geen revolutionairen. Geen rebellen. Bezig met de dingen van de dag. Maar daar, in de kleine en alledaagse gebeurtenissen tussen mensen, meldt zich God. Soms moet je heel goed kijken om het niet te missen. Misschien staat God ook wel ergens in de rij.

Grote en verstrekkende woorden laat Lucas vallen te midden van een alledaags verhaal. Terwijl een jong echtpaar alle moeite doet om onderdak te vinden ter wille van een vrouw op alle dagen, seint Lucas ons de codewoorden door van een veel groter verhaal waarin zij figureren. Die stad waarnaar zij op weg zijn, begrijpt u wel, dat is Betlehem, de stad van David. Wie daar geboren zal worden, is Davids zoon, lang verwacht. En die herders op den velde? Die God meldt zich die een herdersgod zal zijn: die zijn volk zal behoeden en bewaren. Die terdege hun gehuil en geschreeuw heeft gehoord. Een God die er zo eentje is die dat niet onverschillig laat en daarom niet hoog en droog in zijn hemel blijft wonen.

Dat is groot en veel te groot voor de kleine mensen die wij zijn. Daarom laat Lucas er ook maar af en toe een woord van vallen. De rest vertelt hij nog wel. Dat komt later. Maar het begint met een klein verhaal van twee mensen dat hét verhaal bij uitstek zal blijken. Te midden van een grote wereld en een megalomane keizer die heel zijn volk wil inschrijven, gáát het om een God die zijn volk, die zijn mens niet afschrijft.

Amen.